egentlig tilbagevirkende kraft, fordi de berørte virksomheder kunne tage hensyn til deres kvoter for det pågældende kvartal ved at tilpasse deres produktion i november og december og således undgå at overtræde beslutningen.

3. Selv om retssikkerhedsprincippet i almindelighed forbyder, at en fællesskabsretsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvis tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt.

4. Selv om Kommissionen i henhold til den forpligtelse, der påhviler den i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, skal foretage undersøgelser i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer med henblik på at fastsætte produktionskvoter, og skal konsultere disse, når undersøgelserne foretages, indebærer denne forpligtelse ikke, at den skal konsultere hver virksomhed individuelt, og ej heller, at den skal indhente stålvirksomhedernes samtykke til de påtænkte foranstaltninger.

5. Det fremgår af ordlyden af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, at Kommissionen er beføjet til »om fornødent« at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 74 med samtidig anvendelse af eventuelle andre foranstaltninger, der træffes i henhold til artikel 58. Det tilkommer Kommissionen at skønne, om det er fornødent at træffe sådanne foranstaltninger, idet det er forbeholdt Domstolen at kontrollere, om udøvelsen af denne kompetence er lovlig.

I sag 258/80

SPA METALLURGICA RUMI, Bergamo, Italien, ved sin præsident Carlo Rumi, repræsenteret af Giacomo Fustinoni og Giuseppe Marchesini, advokater ved Den italienske Republiks Corte di Cassazione, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean Hoss, 84, Grand-Rue,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Alberto Prozillo som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af en individuel beslutning fra Kommissionen vedrørende fastsættelse af produktionskvoter for visse stålprodukter (EKSF-traktatens artikel 33),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — Sagens baggrund

1. Ved beslutning 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) har Kommissionen ud fra den opfattelse, at Fællesskabet som følge af faldet i ståleferspørgslen står over for en åbenbar kriseperiode i den i artikel 58 i EKSF-traktaten forudsatte betydning, og at de i artikel 57 angivne virkemidler ikke gør det muligt at imødegå denne situation, indført et kvotasystem for produktionen af råstål (artikel 1) og 4 grupper valsede produkter.

Gruppe IV omfatter lette profiler, dvs. valstråd i ringe, armeringsstål og andet handelsstål, der står opført i Eurostat-spørgeskemaet i henholdsvis linjerne 132, 133 og 134.

2. I artikel 1, stk. 4, i beslutning 2794/80 bestemmes, at Kommissionen administrerer kvotasystemet. Den kan lade sig assistere af uafhængige organisationer eller eksperter. For virksomhedernes oplysninger gælder der tavshedspligt.

3. Kvoterne for nævnte gruppe IV for fjerde kvartal af 1980 fastsættes i medfør af artiklerne 3, 4 og 5 i denne generelle beslutning ved anvendelse af en reduktionssats på 17,39 % i forhold til den i artikel 4 angivne *referenceproduktion.* Ifølge beslutningens artikel 5, stk. 2, svarer reduktionssatsen for råstål til gennemsnittet af reduktionssatsen for de fire valsede produktgrupper vægtet ud fra *referenceproduktionen* for hver af disse produktgrupper.

4. Af artikel 4 fremgår, at den kvartalsmæssige referenceproduktion for hver virksomhed beregnes således:

»1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionstal i referenceperioden.«

...

5. I beslutningens artikel 7, stk. 2, bestemmes:

»For så vidt angår leverance af produkter underkastet kvotasystemet, må virksomhederne ved leverancer inden for Fællesskabet for hver produktgruppe ikke overskride forholdet mellem leverancer til Fællesskabet og samlede leverancer i de 12 måneder i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilke summen af produktionen af de fire grupper af valsede produkter var højest.«

6. I artiklerne 10, 11 og 12 bestemmes, at virksomhederne skal meddele Kommissionen de i disse bestemmelser angivne oplysninger, og i artikel 13 anføres nærmere, at

»1. Kommissionen efterprøver nøjagtigheden af virksomhedernes anmeldelser og oplysninger. Virksomhederne er forpligtede til at tillade disse efterprøvelser, uden at en individuel beslutning er nødvendig. Kontrollantens mandat skal henvise til denne bestemmelse og angive, hvilke af virksomhedens anmeldelser og oplysninger det påhviler ham at efterprøve.

2. Virksomheder, som unddrager sig de forpligtelser, der følger af artiklerne 10, 11, 12 og 13, stk. 1, eller som leverer urigtige oplysninger, kan pålægges de i traktatens artikel 47 omhandlede bøder og tvangsbøder.«

7. Ved individuel beslutning af 1. november 1980 fastsatte Kommissionen det sagsøgende selskabs produktionskvoter for perioden fra 1. oktober til 31. december 1980 således:

	Referencer				Reduktion	Kvota 4. kvartal 1980
	Oktober 1978	November 1979	December 1977	I alt		
	ton	ton	ton	ton	%	ton
Valsede produkter						
Gruppe I					20,78	
Gruppe II					18,93	
Gruppe III					21,93	
Gruppe IV	36 390	40 466	35 833	112 689	17,39	93 092
I alt I-IV	36 390	40 466	35 833	112 689		93 092
Stål	46 500	47 392	42 010	135 902	17,39	112 269

8. Kommissionen meddelte ved skrivelse af 3. november 1980 det sagsøgende selskab, at befuldmægtigede, hvem denne opgave var blevet særligt betroet, med bistand af ingeniører ville indhente de oplysninger, der var nødvendige for at kontrollere selskabets overholdelse af produktionskvoterne. Den anmodede det sagsøgende selskab om at opgive navnet på de personer, som skulle varetage dets kontakter med disse repræsentanter fra Kommissionen. Den 10. november 1980 meddelte det sagsøgende selskab skriftligt navnet på dets generaldirektør, der ville tage sig af kontakterne med Kommissionens inspektører.

Den 11. november 1980 indfandt en inspektør fra en af Kommissionen benyttet virksomhed og en ingeniør sig som Kommissionens befuldmægtigede på det sagsøgende selskabs produktionsanlæg for at kontrollere, om det sagsøgende selskab overholdt de produktionskvoter, det var blevet pålagt ved telex af 1. november 1980.

9. Det sagsøgende selskab modsatte sig denne kontrol med den begrundelse, at den af Kommissionen befuldmægtigede ingeniør stod »i et afhængighedsforhold« til en konkurrerende virksomhed i stålindustrien. Ved at lade sig assistere af denne ingeniør som sagkyndig ved kontrollen i det sagsøgende selskab kunne Kommissionen ikke sikre dettes forretningshemmeligheder, hvilket var i strid med artikel 1, stk. 4, i beslutningen af 31. oktober 1980.

Denne vægring blev protokolleret og attesteret af Kommissionens og det sagsøgende selskabs repræsentanter.

10. I et telex af 26. november 1980 til det sagsøgende selskab fastslog Kommissionen, at den med de kontrolopgaver, der påhviler den, nødvendigvis måtte lade sig bistå af eksperter på jern- og stålindustriens område.

»Det personnel, der udfører kontrollen, ledes principielt på Kommissionens ansvar af en ansat fra det selskab, som Kommissionen har betroet opgaver af denne art. Eksperterne fungerer som tekniske rådgivere for Kommissionen og udfører deres hverv efter instrukser fra det selskab, hvori de er ansat, der er ene om at organisere og lede kontrollen på stedet.

Såfremt den virksomhed, der kontrolleres, konstaterer, at den tekniske rådgiver stiller spørgsmål, der vedrører drifts-, produktions- eller forretningshemmeligheder, kan der via kontrolpersonalets leder rettes anmodning til Kommissionen om foranstaltninger til fjernelse af de problemer, som den tekniske rådgivers spørgsmål har givet anledning til.«

Det sagsøgende selskab meddelte efter modtagelsen af disse oplysninger ved telex af 28. november 1980 Kommissionen følgende:

»Når henses til, at de nævnte teknikere ikke bliver beføjet til at tage initiativer, og at deres kontrol kan standses eller udelukkes, såfremt selskabet har grund til at befrygte, at dets ved traktaten beskyttede interesser trues, må der antages at være givet så præcise garantier, at vi skal afstå fra yderligere indvendinger.«

B — Retsforhandlingernes forløb

1. Ved stævning af 20. november 1980, registreret på Domstolens justitskontor den 24. samme måned, har det sagsøgende selskab anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 1. november 1980,

hvorved denne fastsatte sagsøgerens produktionskvoter for fjerde kvartal 1980 i henhold til den generelle beslutning nr. 2794/80.

2. Det sagsøgende selskab har den 28. november 1980 i medfør af artikel 39 i EKSF-traktaten og artikel 83 i Domstolens procesreglement fremsat begæring om foreløbige forholdsregler. I begæringen kræver det sagsøgende selskab, at

a) fuldbyrdelsen af den anfægtede individuelle beslutning udsættes, i al fald i det omfang produktion (og salg) i oktober 1980 er medregnet i det ved beslutning 2794/80/EKSF indførte kvotasystem, og idet dette system eventuelt erstattes af en to måneders kvota for november og december i indeværende år,

b) det pålægges Kommissionen ufortøvet at træffe de forholdsregler, der kan anvendes i medfør af EKSF-traktatens artikel 74, og for hvis anvendelse samtlige forudsætninger er til stede i det foreliggende tilfælde, og

c) det pålægges Kommissionen at undlade i al fald ved kontrol og undersøgelser hos det sagsøgende selskab at anvende teknikere, der er ansat i konkurrende eller lignende jernmetalvirksomheder.

Kommissionen har i sine bemærkninger vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler nedlagt påstand om, at denne afvises.

Ved begrundet *kendelse* afsagt af Domstolens præsident den 16. december 1980 statueredes, at begæringen om foreløbige forholdsregler ikke toges til følge, og spørgsmålet om sagens omkostninger udsattes.

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Principalt

1. det statueres, at den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF er ugyldig af de i stævningen fremførte grunde,

2. den individuelle beslutning af 1. november 1980, hvorved Kommissionen fastsatte de produktionskvoter, der blev tildelt virksomheden for fjerde kvartal 1980, annulleres,

3. Kommissionen tilpligtes af afholde sagens omkostninger.

Vedrørende bevisførelsen

Kommissionen tilpligtes at fremlægge følgende dokumenter for Domstolen:

1. Mødereferatet fra det rådgivende EKSF-udvalgs møde vedrørende en gennemgang af de af Kommissionen foreslåede foranstaltninger i henhold til EKSF-traktatens artikel 58.

2. Mødereferatet fra De europæiske Fællesskabers Ministerråds møder vedrørende de nævnte foranstaltninger i henhold til artikel 58 samt det nødvendige samtykke.

3. Mødereferatet fra Kommissionens delegeredes møder med repræsentanterne for sammenslutningen af italienske stålvirksomheder (ISA) samt de samråd, der er foretaget med de enkelte virksomheder i henhold til EKSF-traktatens artikel 58.

4. Den standardkontrakt, Kommissionen har indgået med de virksomheder, som har stillet deres egne ansatte til rådighed for Kommissionen med henblik på at udføre kontrolundersøgelser.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— afvisning, subsidiært frifindelse, for så vidt søgsmålet vedrører begrundelsen til artikel 1, stk. 4, og artikel 7, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF,

— frifindelse for den øvrige del af søgsmålet,

— sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF's tilbagevirkende kraft* (overtrædelse af generelle retsregler vedrørende traktatens anvendelse)

Sagsøgeren har gjort gældende, at den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF ved vurderingen af, hvilke nationale produktioner og leverancer af hermed forbundne produkter i EKSF-sektoren, der skulle tillades i årets løb, tog hensyn til produktion og salg udført fra *1. oktober 1980.* Med andre ord, denne retsakt har *tilbagevirkende kraft* såvel efter sit indhold (artiklerne 5 og 11, stk. 2) som efter en udtrykkelig udtalelse i betragtningerne (punkt IV, sidste afsnit).

Denne tilbagevirkende kraft er bl.a. i strid med de almindelige retsprincipper, der anerkendes af medlemsstaterne, og udgør en *tilsidesættelse af et almindeligt retsprincip.*

Til støtte for denne opfattelse har sagsøgerne navnlig gjort gældende, at produktionen og leverancerne i EKSF-området, dvs. de faktiske omstændigheder og de forretningstransaktioner, der fandt sted under en fri ordning i løbet af oktober 1980, *efterfølgende* fik retlig betydning for afgørelsen ved kvartalets slutning af, om virksomhedens senere adfærd var lovlig. Hvis produktionen og leverancerne i oktober havde overskredet den kvote, der var tildelt for dette kvartal, ville de pågældende bestemmelsers tilbagevirkende kraft *senere* gøre handlinger ulovlige, som ikke var ulovlige på det tidspunkt, de blev udført.

Sagsøgeren har erkendt, at Kommissionen ikke har skjult sine hensigter, idet den på forhånd har udarbejdet et forsvar over for virksomhederne (jf. begrundelsen til beslutning nr. 2794/80/EKSF, punkt IV, sidste afsnit). Den udgave af beslutningen, som Kommissionen har fremstillet som endelig siden begyndelsen af oktober, har imidlertid senere undergået så mange forskellige omskiftelser, at det var mere sandsynligt, at den blev opgivet, end at den blev vedtaget. Pressen havde faktisk genlydt af de uoverensstemmelser, som havde vist sig i Ministerrådet, således at selv den mest uopmærksomme læser med rimelighed kunne forvente, at forslaget ville bortfalde, eller at man ville vedtage andre løsninger, eller at forhandlingerne om frivillige selvbegrænsninger ville blive genoptaget. Først i løbet af den første week-end i november bragte specialpressen nyheden om Rådets endelige

godkendelse af indførelsen af en kvotamekanisme på grundlag af EKSF-traktatens artikel 58 (jf. Europe nr. 3012 af 1. november 1980).

For deres vedkommende kunne fabrikanterne ikke lade deres valg og deres programmer afhænge af uvisse politiske begivenheder. Navnlig sagsøgeren, som stod over for markedets hårde krav, måtte i oktober måned producere og sælge til de priser, som dette gjorde det muligt at opnå.

Kommissionen har i sit svarskrift anført, at forbudet mod at give love med tilbagevirkende kraft kun kan anses for et almindeligt retsprincip inden for strafferetten. Den har i øvrigt bestridt, at der i dette tilfælde er tale om tilbagevirkende kraft i egentlig forstand. Ifølge den generelle beslutning skal der gælde produktionskvoter for perioder på tre måneder, hvoraf én allerede var forløbet på det tidspunkt, da beslutningen blev udstedt; men der var to måneder tilbage, og virksomhederne har haft alle muligheder for at nedsætte deres produktion i november og december og således holde sig inden for grænserne af deres kvoter og undgå sanktioner. Den nævnte beslutnings artikel 15 tillagde følgelig ikke beslutningen tilbagevirkende karakter i egentlig forstand, men begrænsede sig til ved en fremtidig bedømmelse at lægge vægt på en faktisk omstændighed, der var indtruffet i fortiden. Domstolen har anerkendt lovligheden af denne lovgivningsteknik, f.eks. i sag 44/65, *Hessische Knappschaft* (Sml. 1965-1968, s. 137).

I øvrigt følger det ikke automatisk, at den pågældende bestemmelse er ulovlig, selv hvis det antages, at den har tilbagevirkende kraft. Domstolen har anerkendt, at retsakter med tilbagevirkende kraft er lovlige, når to betingelser er opfyldt, nemlig at der skal være truffet passende foranstaltninger til at beskytte de restundergivnes berettigede forventning, og at den tilbagevirkende kraft selv skal være nødvendig for at nå de forfulgte formål (jf. f.eks. sag 98/78, *Racke*, Sml. 1979, s. 69).

Efter Kommissionens opfattelse er den første af de to betingelser opfyldt, navnlig i kraft af meddelelsen af 11. oktober 1980 (EFT C 264, s. 2). Havd den anden betingelse angår, var det nødvendigt at tage oktober måned i betragtning for at gøre det system, som man ville indføre, effektivt. Da udnyttelsesgraden for stålvirksomhedernes anlæg knap oversteg 50 % i begyndelsen af sommeren, betød dette, at mange producenter i mangel af en tilbagevirkende kraft havde kunnet fordoble deres produktion i oktober i forventning om de nedskæringer, der skulle foretages i november og december og gøre kvotasystemet fuldstændig ineffektivt indtil udgangen af 1980.

Sagsøgeren har heroverfor i sin replik anført, at selv om spørgsmålet om tilbagevirkende kraft navnlig har betydning for strafferetten, står det ikke desto mindre fast, at beslutning nr. 2794/80/EKSF fastsætter alvorlige økonomiske sanktioner, som kunne anvendes i anledning af økonomiske transaktioner, der blev udført, før bestemmelserne om indførelse af sanktionerne blev udstedt. Den administrative sanktion er efter sin art den, der kommer nærmest den strafferetlige sanktion.

Sagsøgeren har gentaget sin argumentation vedrørende beskyttelsen af de berørtes berettigede forventninger.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at det ikke tilkommer nogen — og slet ikke institutionerne — på forhånd at skabe bestemte virkninger ved hjælp af ensidige udtalelser, som senere faktiske omstændigheder eller retsakter knyttet til anden mands viljeserklæring eller opfattelse ikke kan bekræfte.

Kommissionen har i sin duplik bestridt det af sagsøgeren anførte, hvorefter de i beslutningen fastsatte sanktioner »kan finde anvendelse i anledning af økonomiske transaktioner, der belv udført, før bestemmelserne om indførelse af sanktionerne blev udstedt«. Der er blevet fastsat kvoter for perioder på tre måneder, og den tilbagevirkende kraft vedrører kun én af disse; virksomhederne havde følgelig alle muligheder for at nedsætte deres produktion i de to andre måneder og undgå sanktioner.

I øvrigt har Kommissionen henvist til sit svarskrift.

2. *Fastsættelse af produktionskvoterne* (overtrædelse af EKSF-traktaten, navnlig artikel 58. Subsidiært, overtrædelse af væsentlige formkrav)

Under henvisning til, at EKSF-traktatens artikel 58 bestemmer, at Den Høje Myndighed »*på grundlag af undersøgelser, foretaget i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer* fastsætter ... kvoterne på et rimeligt grundlag«, har sagsøgeren gjort gældende, at der kun har været tale om en *rent formel konsultation af virksomhederne,* og at kvoterne i virkeligheden er blevet fastsat *ensidigt* af Kommissionen. Sagsøgeren erkender, at sammenslutningen af italienske uafhængige stålvirksomheder har været indkaldt til tre møder den 4., 17. og 30. oktober, men gør gældende, at sammenslutningen hverken har haft tid eller mulighed for under disse møder at fremlægge sit modforslag vedrørende to aspekter af kvotasystemet, som under disse møder blev forelagt sammenslutningens repræsentanter som et diktat. Det drejede sig om beregningsmåden for kvoterne og de procentvise reduktioner for hver af de nævnte produktgrupper *mellem de laveste og højeste grænser,* inden for hvilke Kommissionen forbeholdt sig at fastsætte koefficienten.

Sagsøgeren har endvidere subsidiært gjort gældende, at der i dette tilfælde er tale om en *overtrædelse af væsentlige formkrav.* I Domstolens praksis er manglende foreskrevne udtalelser og konsultationer gentagne gange blevet sidestillet med en sådan overtrædelse (jf. sag 6/54, Sml. 1954-1964, s. 13; ligeledes dommen af 18. marts 1980 i de forenede sager 154/78 m.fl., *Valsabbia m.fl.* mod *Kommissionen,* Sml. 1980, s. 907, præmis 37, s. 999).

Kommissionen har hertil bemærket, at den har taget behørigt hensyn til de udtalelser, der er fremsat af såvel virksomhederne som Rådet, hvilket bevises af de talrige forskelle mellem Kommissionens orientering af Rådet i dens meddelelse til dette (svarskriftets bilag I) og indholdet af den vedtagne beslutning.

Virksomheden *Rumi* har haft lejlighed til at fremsætte sin opfattelse gennem den sammenslutning, som den er medlem af. Carlo Rumi deltog personligt i mødet den 17. oktober 1980 og redegjorde dér for sine synspunkter.

Sagsøgeren har heroverfor givet en udførlig fremstilling af den argumentation, som er fremført i stævningen vedrørende konsultationen af de italienske virksomheder. Sagsøgeren har i øvrigt beklaget, at Kommissionen ikke har taget hensyn til de fremsatte udtalelser.

I sin duplik har *Kommissionen* svaret, at den kun kan henvise til, hvad den har fremført om dette emne i sit svarskrift.

3. *Fastfrysningen af salgets omfang på EKSF-området* (inkompetence, overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 4, litra b) og d); overtrædelse af artikel 3, litra b), tilsidesættelse af væsentlige formkrav på grund af utilstrækkelig begrundelse)

Under dette punkt har *sagsøgeren* gjort gældende, at den generelle beslutnings artikel 7, stk. 2, som pålægger virksomhederne en begrænsning af salget inden for Fællesskabet, er ulovlig. Selv om EKSF-traktatens artikel 58 giver Kommissionen bemyndigelse til at fastsætte *produktionskvoter,* giver den den ikke også bemyndigelse til at begrænse omfanget af salget på fællesmarkedet. Kommissionen har altså overskredet sin kompetence. Den har ligeledes overtrådt artikel 3, litra b) og litra f) samt artikel 4, litra b) og litra d), som artikel 58 selv henviser til.

Sagsøgeren har ligeledes kritiseret punkt 6 i begrundelsen til beslutning nr. 2794/80/EKSF, hvori det hedder: »af disse grunde skal artikel 58 fortolkes således, at den giver Kommissionen beføjelse til at sidestille overskridelser af forholdet mellem leverancer inden for det fælles marked og totale leverancer med en overskridelse af produktionskvoter«. Foruden at denne utilstrækkelige begrundelse bekræfter den pligtforsømmelse, som sagsøgerne har påberåbt sig vedrørende sagens realitet, er den også en *tilsidesættelse af væsentlige formkrav.*

Efter *Kommissionens* opfattelse må den del af søgsmålet *afvises,* da det *ikke har nogen forbindelse med den anfægtede individuelle beslutning.* En indsigelse om ulovlighed, der fremføres i henhold til EKSF-traktatens artikler 33 og 36, skal ifølge et almindeligt retsprincip strengt begrænses til den del af den generelle normative retsakt, som den individuelle beslutning er baseret på. Det følger heraf, at bortset fra de mangler, som gør hele den generelle beslutning ugyldig (f.eks. manglende begrundelse), er det kun muligt at påberåbe sig mangler ved de dele af retsakten, på grundlag af hvilke den individuelle beslutning er blevet udstedt. I modsat fald ville en privat person kunne anfægte en normativ retsakt direkte, hvilket ville være i strid med det fællesskabsretlige retsmiddelsystem (jf. sag 9/56, *Meroni,* Sml. 1954-1964, s. 55).

Vedrørende realiteten og subsidiært har Kommissionen anført, at den beføjelse, som følger af artikel 58, til at fastsætte produktionskvoter, nødvendigvis indebærer en beføjelse til at udstede den pågældende bestemmelse. Formålet med kvotasystemet for produktionen er at formindske udbudet af stålprodukter på fællesmarkedet, således at forholdet mellem udbud og efterspørgsel forbedres, og derved opnå en forhøjelse af priserne. Derfor har Kommissionen forsøgt at holde importen inden for de grænser, der svarer til nedgangen i efterspørgslen. Det er klart, at det samme princip må gælde for den del af fællesskabsproduktionen,

der eksporteres til tredjelande; hvis nemlig fællesskabsproducenterne, når priserne igen begynder at stige på det indre marked, på dette marked var i stand til at udbyde den mængde, som de ellers ville have eksporteret, ville dette på ny fremkalde et overudbud i forhold til efterspørgslen og få priserne til at falde voldsomt. Systemet ville være fuldstændig ineffektivt uden denne fastfrysning af forholdet mellem salget på det indre marked og eksporten.

Begrundelsen (den sjette betragtning til den generelle beslutning) angiver bestemmelsens formål og dens hjemmel og er derfor ikke utilstrækkelig.

Sagsøgeren har i sin replik bestridt den formalitetsindsigelse, som Kommissionen har fremført mod denne del af søgsmålet.

Sagsøgeren har herved navnlig gjort gældende, at det kvotasystem for produktionen, som Kommissionen har indført, havde til formål at begrænse de mængder stålvarer, der bringes på markedet (navnlig på fællesmarkedet) i håb om at fremkalde en stigning i priserne som følge af en formindskelse af udbudet. Derfor kan den begrænsning af leverancerne, der er pålagt fællesskabsvirksomhederne i henhold til artikel 7, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80/EKSF, ikke udskilles fra produktionskvoterne. Dette bevises navnlig af, at en overskridelse af leverancekvoterne på fællesmarkedet — for så vidt angår sanktioner — sidestilles med en overskridelse af produktionskvoterne.

Vedrørende spørgsmålet, om den del af søgsmålet, der angår artikel 7, stk. 2, kan antages til realitetsbehandling, har *Kommissionen* i sin duplik anført, at ved Domstolens præsidents kendelse af 16. december 1980 er Kommissionens synspunkt, som senere er blevet fremført i svarskriftet, blevet taget til følge, og sagsøgernes påstande vedrørende denne bestemmelse er blevet forkastet med den begrundelse, at »foreløbige forholdsregler direkte skal vedrøre den beslutning, hvorom tvisten i hovedsagen drejer sig« (afsnit 16 i grundene). Når begæringen om foreløbige forholdsregler vedrørende forholdet mellem import og eksport ikke kan antages til realitetsbehandling, medfører det i hovedsagen, at den del af søgsmålet, der har samme genstand, ligeledes må afvises.

4. *Den manglende beskyttelse mod import fra tredjelande* (klar tilsidesættelse af traktaten, tilsidesættelse af retsregler vedrørende dens anvendelse).

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har henvist til traktatens artikel 74. Denne artikel, som artikel 58 udtrykkeligt henviser til, har ifølge sagsøgeren en situation for øje, som netop foreligger i dette tilfælde (jf. nr. 3: »hvis et af de i artikel 81 ... nævnte produkter indføres på en eller flere medlemsstaters område *i forholdsvis øgede mængder* og på sådanne betingelser, at disse indførsler alvorligt skader eller truer med at skade produktionen inden for det fælles marked af tilsvarende eller direkte konkurrerende produkter«).

Kommissionen har *udtrykkeligt udtalt over for Rådet den 30. oktober 1980,* at den ikke ville anvende foranstaltninger til

nedsættelse af importen i henhold til artikel 74 (jf. *Europe* nr. 3012, s. 6).

Under disse omstændigheder tilsidesætter den generelle beslutning ud fra dette synspunkt EKSF-traktatens artikel 58 sammenholdt med dens artikel 74, hvis betingelser for en »fornøden« anvendelse er opfyldt. Denne »bevidste lakune« er ligeledes en krænkelse af *proportionalitetsprincippet*, således som dette er blevet fortolket af Domstolen (jf. ovennævnte dom af 18. marts 1980, *Valsabbia*, præmis 117).

Med hensyn til de faktiske omstændigheder har *Kommissionen* bestridt, at den manglende anvendelse af artikel 74 skulle gøre kvotasystemet ineffektivt og gøre de byrder urimeligt store, som dette system pålægger virksomhederne.

Under alle omstændigheder kan man ikke lade en lovgivningsakts lovlighed afhænge af, om andre foranstaltninger af en helt anden art er blevet truffet eller ej.

Kommissionen har vedrørende det foreliggende tilfælde henvist til, at kvotasystemet for produktionen i henhold til artikel 58, stk. 1, kan indføres, »om fornødent« med samtidig anvendelse af de i artikel 74 angivne foranstaltninger. Vurderingen af dette behov er et *politisk valg*, som skal foretages under afvejning af på den ene side nytten af »foranstaltningerne« vedrørende importen og på den anden side foreneligheden af disse foranstaltninger med Fællesskabets forpligtelser over for tredjelande — navnlig inden for rammerne af GATT — samt de følgevirkninger, som indførelsen af kvantitative restriktioner (det er faktisk det, der er tale om) kan have for eksporten af fællesskabsprodukter i almindelighed og stålprodukter i særdeleshed. Efter at have vurderet disse forskellige forhold kom Kommissionen til den opfattelse, at det allerede bestående system var en tilstrækkelig foranstaltning, såfremt der blev foretaget nogle forbedringer (jf. henstilling nr. 2797/80/EKSF — EFT L 291 af 31. 10. 1980).

I sin replik har *sagsøgeren* særligt gjort gældende, at Kommissionen tillader import på Fællesskabets område af stålprodukter med oprindelse i tredjelande til unormalt lave priser, mens fællesskabsfabrikanterne er underlagt kvotasystemet for produktionen. Herved har Kommissionen tilsidesat proportionalitetsprincippet.

Endvidere har fællesskabsinstitutionerne tolereret, at visse medlemsstater har ydet støtte til store stålvirksomheder, herunder *speciel støtte til stålindustrien*, hvilket klart er i strid med EKSF-traktatens artikel 4, litra c). Takket være denne statslige indgriben, som er blevet tolereret af Kommissionen, har store overflødige stålvirksomheder ikke blot været i stand til at overleve trods deres uøkonomiske adfærd, men har i kraft af deres tilstedeværelse på markedet unddraget de private virksomheder en stor del af efterspørgslen efter stålprodukter. De har ligeledes været i stand til at føre priser, som de frie virksomheder, som selv har måttet bære deres produktionsomkostninger, ikke kunne tillade sig.

Kommissionen har henvist til indvendingerne i svarskriftet mod sagsøgerens argumenter vedrørende den manglende beskyttelse af fællesmarkedet mod indførsler fra tredjelande, som ifølge sagsøgeren skulle medføre, at de trufne foranstaltninger blev ineffektive og således kom i strid med proportionalitetsprincippet. Kommissionen har tilføjet,

at den nugældende ordning ikke er blevet væsentligt ændret siden udgangen af 1977 og ifølge sagsøgerens egne udsagn effektivt kan sikre parallellitet i importpriserne og priserne på den interne, reducerede produktion.

Kommissionen har ligeledes bestridt, at der retligt skulle være nogen forbindelse mellem den støtte, der tildeles en statsejet virksomhed, og produktionskvoterne, og har rejst tvivl om, hvorvidt sagsøgerne ville finde kvoterne berettigede, såfremt der ikke var tale om støtte.

Under alle omstændigheder har Kommissionen henvist til, at Rådet på Kommissionens forslag har udstedt en beslutning på dette område (beslutning nr. 257/80/EKSF om fællesskabsregler for støtte til fordel for stålindustrien; EFT L 29 af 1980), og at den opmærksomt følger og bestræber sig på at styre de initiativer, som medlemsstaterne tager, i en retning, der er forenelig med Fællesskabets politiske kurs. Den har for nylig forelagt Rådet en beretning om det arbejde, der er udført på dette område.

5. *Utilstrækkelig beskyttelse af de pågældende virksomheders forretningshemmeligheder, for så vidt angår de personer, der blev bemyndiget til at foretage inspektioner og efterprøvelser* (overtrædelse af traktatens artikel 47)

Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at tilstedeværelsen af konkurrerende eller lignende virksomheders ansatte blandt de teknikere, der fik overdraget at udføre inspektionerne og efterprøvelserne i virksomhederne, ikke garanterer overholdelsen af tjenestehemmeligheden, som nævnes i den generelle beslutning (jf. betragtningernes punkt 10). Sådanne ansatte kan desuden ikke anses for »tredjemænd« eller »uafhængige« i den i beslutningens artikel 1, stk. 4, forudsatte betydning.

Ifølge *Kommissionen* må denne del af søgsmålet *afvises* af samme grunde, som den har påberåbt sig for afvisning af anbringendet vedrørende fastfrysning af leverancerne.

Vedrørende realiteten og subsidiært har Kommissionen henvist til, at da den kun råder over 15 inspektører, har den i en exceptionel situation måttet benytte sig af personale udefra. Med hensyn til regnskabsmæssige spørgsmål har den henvendt sig til revisionsfirmaer, men med hensyn til spørgsmål af *teknisk* art har den måttet indgå kontrakter med stålvirksomheder, som har stillet deres fabriksingeniører til dens disposition (i alt 76) med henblik på gennemførelsen af den pågældende kontrol. Kommissionen har opregnet de foranstaltninger, som den har truffet med henblik på under disse omstændigheder at sikre overholdelsen af tjenestehemmeligheden, herunder navnlig i sagsøgerens tilfælde en opfordring til denne om at meddele Kommissionen enhver anmodning, der blev fremsat af de tekniske konsulenter, og som vedrørte en industriel eller kommerciel hemmelighed.

Sagsøgeren har i sin replik anfægtet den formalitetsindsigelse, som Kommissionen har fremført mod denne del af søgsmålet.

Ifølge sagsøgeren er den del af beslutningen, der er baseret på artikel 58, og den del, der er baseret på artikel 47, indbyrdes afhængige. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionens opfattelse ville bevirke, at enhver mulighed for sagsanlæg i anledning af kontrolforanstaltningerne ville blive elimineret.

Sagsøgeren har endelig henvist til Domstolens dom i sag 18/62, *Barge* mod *Den Høje Myndighed* (Sml. 1954-1964, s. 443), hvori Domstolen afveg fra princippet om, at kun de dele af den generelle beslutning, som kommer til udtryk i den individuelle gennemførelsesforanstaltning til denne, kan anfægtes.

Vedrørende realiteten har sagsøgeren i det væsentlige henvist til det i *replikken* anførte.

Kommissionen har i sin *duplik* gjort gældende, at ved Domstolens præsidents kendelse af 16. december 1980 er Kommissionens opfattelse, hvorefter artikel 1, stk. 4, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF ikke lå til grund for den anfægtede individuelle beslutning, blevet taget til følge, og sagsøgerens påstand vedrørende dette stykke blevet forkastet, fordi »der [skal] bestå en direkte sammenhæng mellem en begæring om foreløbige forholdsregler og sagsgenstanden i hovedsagen« (grundenes afsnit 21). Når begæringen om foreløbige forholdsregler vedrørende kontrolforanstaltningen afvises, medfører det imidlertid med hensyn til hovedsagen, at de dele af søgsmålet, der har samme genstand, også afvises.

De modargumenter, som sagsøgeren har fremført i sin replik, har absolut ingen gyldighed.

Den omstændighed, at den del af den generelle beslutning, som er baseret på EKSF-traktatens artikel 58, og den del, der er baseret på samme traktats artikel 47, er indbyrdes afhængige, har ingen betydning, da den individuelle beslutning, som er søgsmålets genstand, kun er en anvendelse af visse artikler i den del af den generelle beslutning, der er baseret på artikel 58.

Kommissionens opfattelse medfører ikke, at ethvert retsmiddel mod kontrolforanstaltningerne udelukkes. En virksomhed, der er overbevist om at være i sin gode ret, kan nægte at tillade en kontrol og anfægte en eventuel beslutning om pålæggelse af en bøde; under den efterfølgende sag kan den påberåbe sig, at den generelle beslutning er ulovlig med hensyn til kontrolforanstaltninger.

I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, er Domstolens dom i *Barge*-sagen fuldt ud i overensstemmelse med Kommissionens opfattelse. Indsigelsen om ulovlighed kan enten angå hele den generelle beslutning eller de dele af denne, som den individuelle beslutning er baseret på. Den del af søgsmålet, der vedrører kontrolforanstaltningerne, falder ikke ind under nogen af disse kategorier.

IV — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokaterne Giacomo Fustinoni og Giuseppe Marchesini og Kommissionen ved Alberto Prozzillo har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. september 1981.

Efter at Kommissionen har fremlagt en oversigt over sagsøgerens produktion i forhold til sagsøgerens kvoter for perioden fra oktober 1980 til juni 1981, har Domstolen givet sagsøgeren en frist til at afgive skriftligt svar på dette punkt. Sagsøgeren har afgivet dette svar den 24. september 1981. Kommissionen har indgivet sine kommentarer den 30. september 1981.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. oktober 1981.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 24. november 1980, har aktieselskabet Metallurgica Rumi i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 1. november 1980 om fastsættelse af produktionskvoter for sagsøgeren for fjerde kvartal 1980 i henhold til Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen (EFT L 291, s. 1).

2 Søgsmålet begrundes ikke med en urigtig fastsættelse af sagsøgerens individuelle kvoter. Sagsøgeren anfører, at den anfægtede beslutning er ulovlig, dels fordi den er en anvendelse af forskellige bestemmelser i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, som sagsøgeren anser for ulovlige, dels fordi Kommissionen ved gennemførelsen af artiklerne 1, stk. 4, og 13 i denne generelle beslutning ikke har påset, at de kontrollanter eller sagkyndige, som den har benyttet, frembyder de garantier for uafhængighed, som er uomgængeligt nødvendige til beskyttelse af virksomhedernes forretningshemmeligheder.

Den første søgsmålsgrund

3 Denne søgsmålsgrund vedrører den omstændighed, at Kommissionen har ladet ansatte i konkurrerende virksomheder udføre de inspektioner og efterprøvelser, der nævnes i artikel 1, stk. 4, og artikel 13 i beslutning nr. 2794/80/EKSF, således at overholdelsen af tjenestehemmeligheden ikke har været sikret. Ifølge sagsøgeren kan sådanne sagkyndige ikke anses for »tredjemænd« eller »uafhængige« i den i beslutningens artikel 1, stk. 4, forudsatte betydning. Kommissionen har således anvendt disse bestemmelser forkert.

4 Sagsøgeren har imidlertid ikke gjort gældende, at den har været offer for noget brud på tjenestehemmeligheden under de af Kommissionen gennemførte undersøgelser. Denne søgsmålsgrund må derfor forkastes.

Den anden søgsmålsgrund

5 Den anden søgsmålsgrund vedrører artikel 7, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80/EKSF, hvorefter virksomheden ved leverancer inden for fællesmarkedet ikke må overskride det forhold, som inden kvotasystemets ikrafttræden bestod mellem leverancer inden for fællesmarkedet og de samlede leverancer.

6 Det bemærkes, at en sagsøger ganske vist under et annullationssøgsmål mod en individuel beslutning kan gøre gældende, at de bestemmelser i generelle beslutninger, som bringes i anvendelse ved den anfægtede beslutning, er ulovlige, men at denne mulighed kun står åben for sagsøgeren, såfremt den individuelle beslutning er udstedt med hjemmel i de bestemmelser, som hævdes at være retsstridige.

7 I det foreliggende tilfælde angår den individuelle beslutning ikke gennemførelsen af den generelle beslutnings artikel 7, stk. 2, og dens lovlighed afhænger ikke af denne bestemmelses lovlighed. Denne artikels anvendelse følger direkte af den generelle beslutning, uden at det er nødvendigt, at Kommissionen retter en individuel beslutning til virksomhederne. EKSF-traktaten giver ikke hjemmel for et direkte søgsmål fra virksomhedernes side mod sådanne bestemmelser bortset fra tilfælde af magtfordrejning. Derimod hjemler den domstolskontrol med enhver beslutning fra Kommissionen, som pålægger en virksomhed, der har overtrådt den generelle beslutning, en bøde. Denne søgsmålsgrund kan derfor ikke tages til følge.

Den tredje søgsmålsgrund

8 Sagsøgeren har herved anført, at beslutning nr. 2794/80/EKSF, som først trådte i kraft på datoen for dens offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende, den 31. oktober 1980, fastsætter produktionskvoter for stålindustrien fra 1. oktober 1980. Denne beslutning har tilbagevirkende kraft og er således i strid med et af de almindelige retsprincipper, som gælder for traktatens anvendelse. Den bevirker, at de handelstransaktioner, der blev udført i oktober 1980, *efterfølgende* blev retligt afgørende for, om virksomhedernes senere adfærd var lovlig. Hvis produktionen og leverancerne i oktober overskred den for dette kvartal tildelte kvota, ville de pågældende bestem-

melsers tilbagevirkende kraft *efterfølgende* gøre handlinger ulovlige, som var lovlige på det tidspunkt, hvor de blev udført. Selv om Kommissionen havde meddelt sine hensigter, havde pressen ikke desto mindre omtalt uoverensstemmelser i Rådet, hvorfor det forekom usandsynligt, at Kommissionens forslag skulle blive vedtaget, og virksomhederne kunne derfor undlade at tage hensyn dertil.

9 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har oplyst, om visse virksomheder faktisk havde opbrugt deres produktionskvota for fjerde kvartal 1980, før beslutning nr. 2794/80/EKSF trådte i kraft. Denne hypotese, som forekommer lidet sandsynlig, gælder i hvert fald ikke for sagsøgeren og kan således lades ude af betragtning.

10 Under disse omstændigheder har beslutning nr. 2794/80/EKSF ikke haft egentlig tilbagevirkende kraft, fordi virksomhederne kunne tage hensyn til deres kvoter for det pågældende kvartal ved at tilpasse deres produktion i november og december og således undgå at overtræde beslutningen.

11 Selv om retssikkerhedsprincipper i almindelighed forbyder, at en fællesskabsretsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvist tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt.

12 Disse to betingelser er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Det var nødvendigt at inddrage oktober måned i systemet for at undgå, at virksomhederne forøgede deres produktion i oktober i forventning om senere nedskæringer. I øvrigt har Kommissionen respekteret de berørtes berettigede forventning ved meddelelsen af 11. oktober 1980 (EFT C 264, s. 2), hvorefter den havde til hensigt at inddrage oktober måned i kvotasystemet, og ved den beslutning, der blev offentliggjort på samme dato (EFT L 268, s. 25), som forpligter virksomhederne til at meddele oplysninger om deres produktion for oktober måned 1980. Selv om Kommissionen i sin meddelelse af 11. oktober ikke angav kvoternes fremtidige niveau, hvilket kunne forhindre virksomhederne i at drage klare konsekvenser af Kommissionens henstilling for at undgå, at deres produktion overskred de kvoter, som blev tildelt for hele kvartalet, står det ikke desto mindre fast, at virksomhederne var blevet underrettet om Kommissionens hensigter.

Den fjerde søgsmålsgrund

13 Ifølge sagsøgeren har Kommissionen ikke opfyldt kravet om konsultation af de berørte virksomheder i EKSF-traktatens artikel 58, som bestemmer, at Kommissionen fastsætter kvoterne på grundlag af undersøgelser, foretaget i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer. Kommissionen har påtvunget virksomhederne sine forslag, uden at de italienske stålvirksomheders organisation har haft tid eller mulighed for at fremlægge modforslag angående beregningsmetoden for kvoterne og reduktionssatserne for produktionen.

14 Kommissionens forpligtelse til at foretage undersøgelser i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer skal fortolkes videre, end sagsøgeren gør det. Kommissionen skaffer sig oplysninger om stålindustriens generelle situation og om dens forskellige sektorer ved at udføre løbende undersøgelser. Det bemærkes, at ifølge EKSF-traktatens artikel 46 er virksomhederne og deres organisationer berettiget til at forelægge Den Høje Myndighed forslag og bemærkninger af enhver art vedrørende spørgsmål, som angår dem. Desuden er sagsøgeren, ligesom enhver anden stålvirksomhed, forpligtet til regelmæssigt at meddele Kommissionen sine produktionstal samt sine priser. Kommissionen har i øvrigt foretaget særlige undersøgelser med henblik på kvotasystemet. Disse forskellige momenter udgør de undersøgelser, jf. EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, som Kommissionen har kunnet tage hensyn til.

15 Selv om Kommissionen er forpligtet til at konsultere virksomhederne og deres organisationer, når disse undersøgelser foretages, indebærer denne forpligtelse ikke, at den skal konsultere hver virksomhed individuelt, og ej heller, at den skal indhente stålvirksomhedernes samtykke til de foranstaltninger, der påtænkes i henhold til artikel 58. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen underrettet stålvirksomhederne om de foranstaltninger, som den havde til hensigt at træffe, og den har holdt møder med de berørte virksomheders organisationer, herunder organisationen af italienske producenter af armeringsstål, som gjorde det muligt for disse at fremsætte deres forslag for Kommissionen. Sagsøgeren var repræsenteret ved mindst et af disse møder, nemlig mødet den 17. oktober 1980. Kommissionen har således opfyldt sin forpligtelse til at foretage undersøgelser i samarbejde med virksomhederne og deres organisationer.

Den femte søgsmålsgrund

16 Sagsøgeren har kritiseret Kommissionen for ikke at have truffet de foranstaltninger mod import, der er hjemlet i EKSF-traktatens artikel 74, såfremt importen alvorligt skader eller truer med at skade produktionen inden for det fælles marked af tilsvarende eller direkte konkurrerende produkter.

17 Det fremgår af ordlyden af artikel 58, at Kommissionen er beføjet til »om fornødent« at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 74 med samtidig anvendelse af eventuelle andre foranstaltninger, der ligeledes træffes i henhold til artikel 58. Det tilkommer Kommissionen at skønne, om det er fornødent at træffe sådanne foranstaltninger, idet det er forbeholdt Domstolen at kontrollere, om udøvelsen af denne kompetence er lovlig.

18 I denne forbindelse skal det understreges, at sagsøgeren ikke har fremført noget moment til støtte for sin påstand om, at Kommissionen skulle have misbrugt sit frie skøn. Kommissionen har tværtimod allerede inden indførelsen af kvotasystemet truffet foranstaltninger for at undersøge, i hvilke mængder, der indførtes jern- og stålprodukter fra tredjelande og til hvilke priser. Den har bl.a. fastsat en basispris, indgået aftaler med tredjelande og indført kontrolforanstaltninger. Da beslutning nr. 2794/80/EKSF blev udstedt, forstærkede Kommissionen yderligere denne kontrol og reviderede basispriserne. Ifølge de af Kommissionen opgivne tal faldt importen i øvrigt mellem 1977 og 1979, og denne tendens fortsatte såvel før som efter indførelsen af kvotasystemet. Det kan alså ikke bebrejdes Kommissionen, at den ikke i tilstrækkelig grad forsøgte at hindre import fra tredjelande.

19 Det må yderligere understreges, at Kommissionen under sine forhandlinger med tredjelande blev stillet over for betragtelige vanskeligheder som følge af, at EKSF er nettoeksportør af stål; under disse omstændigheder var Kommissionen forpligtet til dels at fremme Fællesskabets eksport, dels til at forsøge at begrænse importen til Fællesskabet, og den kunne risikere at fremkalde modforanstaltninger fra tredjelandenes side, der kunne skade Fællesskabets interesser, hvis den uden forhandlinger indførte restriktioner over for disse lande.

20 Herefter vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger.

22 Sagsøgeren har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren afholder sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler.**

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Chloros	Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. februar 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident